

Георги Раковски

Отлъчие от България
еднаго разпаленаго
родолюбца българина в
лето 1853

Оставае с богом, бедно отечество!
Прощавае, ти майко, аз отивам
далеч от тебе, мила моя, в странство,
в голямо пъприще ожален вхождам!

Дотегнало ми е веке се робство турско!
Не мога веке да гледам насилие,
убийства, неправди от плем' агарянско,
отчайност, бедност и безчестие!

Събратия мои претежко угнетени!
Девици в черна облечени жалост,
светии же храмове наши потъпкани
от турска поганска звярска невярност!

Поминах сноще край град Преслав,
народска премила древност ме побуди,
разпален, там близо коня попрях,
развалени стари съзрях там зиди.

Дълбоко съжаление ме люто превзе,
горчиви сълзи начнах да роня горко.
Всесилний създателю, ти, что си везде,
кажи ми, моля те от сърдце жарко!

Еда тук е бил престол преславски?
Еда тук е цар Богор царувал?
Всемирно прославил род български,
еда тук е он кръщение приял?

Прехрабри Симеон, син Владимиров,
маджарска и гръцка гордост кто смирил,
престрашен победител е бил гръков,
България он много е разширил!

Империя гръцка подана била нему.
Конечно мъдраго Леона победил,
известна е слава негова миру всему.
Ровестници гърци сказват свой гибел.

Изкусни и храбри полководци гръцки

заробил е он в сражения премноги,
тържествено в преславний град преславски
народу своему привел ги ниц' убоги.

Сие ли е място жилище било красно
на тол преславни еамодържци български?
Ничтожно днес, шуто, пусто, ужасно!
Еда ту е бил престол великопреславски?

Уви, мъячание страншо на все владее!
Пустия грозна все място е обладала,
отровно мое сърдце от жалости тлее!
Ръка агарянска съвсем го опустошила!

Но слушам! Марсова тръба наблизо ехти,
край Дунав, окол стари град Дростол,
топове гърмят, страшно вся земля трепти!
Повестно място! Там е бил стар престол.

Велики и храбрый княз Светослав
лукави гърци там в старо време победи,
конечно гордост нихна силний поправ,
България славно от робство освободи.

Потомци негови, храбри северн' юнаци,
събратия наши, славяни православни,
за вяра се бият устремително с турци,
свобода и нам ще дадат своеродни!

Священи дълг и мене зове да ида
вюнашко пъприще жарко, с устремление,
за вяра храборно д' умра и за свобода,
тиранско да отхвърлиме угнетение!

Аз зная, маик' оставаш неутешна,
но богу се моли победа да нам даде,
против тиранов борба щастлива, славна!
Спроти зла дела скоро да им отдаде!

Ужасний час веки се той приближи
да мене далеч от тебе растае!
З' отечество славна смърт мне надлежи,

пламти възторгно кръв моя, играе!

Когда ти чуеш да съм погинал,
да не плачеш, майко, ни да ридаш
за славно дело, что съм юнашки съвършил,
но гроба ми прилежно да издириш.

От мрямор камен знак да ми въздвигнеш,
слова златна надпис за вечна помен
над него с следния речи да надпишеш:
„За вяр! и за слобода погина славен!“

Отпечатано в „Предвестник горского пътника“, 1856 г., с.11–15

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7403>]